

Ἀπελευθέρωση ἀπὸ τὶς δαιμονικὲς δυνάμεις (Καραγιάννης Νικάνωρ Ἀρχιμανδρίτης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Τὴ θριαμβευτικὴ νίκη καὶ τὴν ἀδιαμφισβήτητη κυριαρχία τοῦ Θεοῦ πάνω στις ἀντίθετες δυνάμεις παρουσιάζει ἡ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ μέσα ἀπὸ τὸ θαῦμα τοῦ Χριστοῦ στοὺς δαιμονισμένους τῶν Γεργεσηνῶν. Τὸ περιστατικὸ αὐτὸ ἀναδεικνύει τὴ λυτρωτικὴ δύναμη τοῦ Χριστοῦ, ποὺ ἐλευθερώνει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὶς δαιμονικὲς δυνάμεις, οἱ ὁποῖες τὸν βασανίζουν, τὸν ταλαιπωροῦν καὶ τὸν καταδυναστεύουν.

Ὁ Χριστὸς καὶ οἱ δαιμονισμένοι

Ἡ κατάσταση τῶν δαιμονισμένων ἦταν φρικτὴ καὶ ἐξαιρετικὰ τραγικὴ. Ἐμφανίζονται κοινωνικὰ ἀπροσάρμοστοι, ἐφόσον ἔμεναν στὰ μνήματα, θεωρούμενοι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους «χαλεποὶ λίαν», δηλαδή πολὺ ἐπικίνδυνοι. Καὶ αὐτό, γιατί κατέχονταν ἀπὸ τὴ μανία τῆς ἐπιθετικότητας, «ὥστε μὴ ἰσχύειν τινα παρελθεῖν διὰ τῆς ὁδοῦ ἐκείνης», τόσο πού κανένας δὲν τολμοῦσε νὰ περάσει ἀπὸ τὸν δρόμο ἐκεῖνο. Οἱ ἄλλοι Εὐαγγελιστὲς συμπληρώνουν στὶς παράλληλες διηγήσεις τους γιὰ τὸ ἴδιο γεγονός καὶ ἄλλα χαρακτηριστικὰ τῶν δυστυχισμένων αὐτῶν ἀνθρώπων. Μᾶς λένε, λοιπόν, ὅτι εἶχαν ἐσωτερικὴ διάσπαση τῆς προσωπικότητάς τους: «λεγεὼν ὄνομά μοι, ὅτι πολλοὶ ἐσμεν», τὸ ὄνομά μου εἶναι λεγεὼν, γιατί εἵμαστε πολλοὶ (Μκ. 5,9). Πράγματι, οἱ δαιμονικὲς δυνάμεις διαιροῦν καὶ διασποῦν τὸν ἄνθρωπο. Τὸν ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ κομματιάζουν τὴν ὕπαρξή του. Ὁ ἄνθρωπος γίνεται μάζα πού κυριαρχεῖται ἀπὸ ἀνεξέλεγκτες δυνάμεις. Ἀλλὰ καὶ ἡ τάση τῆς αὐτοκαταστροφῆς ἀποτελεῖ ἓνα ἀκόμη σύμπτωμα τῶν δαιμονισμένων: «κατακόπτων ἑαυτὸν λίθοις», κατακοβόταν μὲ πέτρες (στ. 5). Αὐτὸ σημαίνει ὅτι καθετὶ πού ὑποτάσσεται στὴ δαιμονικὴ δύναμη διαλύεται καὶ καταστρέφεται, ἀπὸ τὸ ἀνθρώπινο πρόσωπο μέχρι καὶ τὰ ζῶα στὰ ὁποῖα, μόλις μῆκαν οἱ δαίμονες σκόρπισαν τὸν ὄλεθρο.

Ὁ Χριστὸς ἦρθε, βέβαια, στὸν κόσμο, γιὰ νὰ λύσει τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου. Θὰ μπορούσε νὰ τονισθεῖ ὅτι ἡ δαιμονοπληξία καὶ οἱ ψυχικὲς ἀσθένειες συνδέονται πιὸ καθαρὰ μὲ τὸ γεγονός τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς παρουσίας τοῦ κακοῦ στὸν κόσμο. Κάποιες φορές ὅλα αὐτὰ παρουσιάζονται σὰν μιὰ προσωπικὴ ἐχθρικὴ δύναμη πάνω

στὸν ἄνθρωπο, ποὺ δηλητηριάζει τὴ ζωὴ του καὶ δημιουργεῖ μιὰ μορφή κυριαρχίας ἐπάνω του. Σὲ μιὰ τέτοια ἀνθρώπινη συμφορὰ καὶ ἀπόγνωση φαίνεται καθαρὰ ἡ κυριαρχία καὶ ἡ καταδυναστεύση τοῦ διαβόλου.

Σύγχρονες μορφές δαιμονισμοῦ

Ἀπὸ τὸν ὀρθολογιστὴ ἄνθρωπο τῶν καιρῶν μας τίθεται ἓνα ἐρώτημα ποὺ προκαλεῖ τὴ χριστιανικὴ μας συνείδηση. Εἶναι δυνατὸν στὴν ἐποχὴ τῆς καταπληκτικῆς προόδου καὶ ἀνάπτυξης, τῶν πρωτοφανῶν τεχνολογικῶν ἐπιτευγμάτων καὶ ἐπιστημονικῶν ἀλμάτων νὰ μιᾶμε ἀκόμη γιὰ δαίμονες καὶ δαιμονισμένους; Ὁ θετικιστὴς ἄνθρωπος δὲν συμεριζεται πλέον τὶς ἀντιλήψεις ἄλλων ἐποχῶν, ποὺ θεωροῦσαν τὴν ἀρρώστια ἐπήρεια τῶν πονηρῶν πνευμάτων. Ἀλλὰ ὅποιος ἀμφισβητεῖ τὴν ὑπαρξὴ τοῦ διαβόλου καὶ τὴν ἀρνητικὴ καὶ φθοροποιὸ ἐπίδρασή του στὴ ζωὴ μας, ἄς μὴν ξεχνᾷ τὸν στίχο τοῦ ποιητῆ ποὺ λέει ὅτι «ἡ πιὸ πετυχημένη πονηριὰ τοῦ διαβόλου εἶναι νὰ μᾶς πείθει ὅτι δὲν ὑπάρχει». Σίγουρα, δὲν θὰ βροῦν τὸν διάβολο ὅσοι τὸν ψάχνουν ἀκόμη στὶς τερατόμορφες παραστάσεις ἄλλων ἐποχῶν, γιὰ νὰ τοὺς φοβίσει καὶ νὰ τοὺς τρομάξει.

Δυστυχῶς, ὅμως, αὐτὸς ὑπάρχει καὶ κρύβεται πάντοτε μέσα στὴ δύναμη τοῦ πολύμορφου κακοῦ ποὺ μᾶς βασανίζει καὶ μᾶς ταλαιπωρεῖ, ποὺ μᾶς τυραννᾷ καὶ μᾶς καταδυναστεύει. Ὁ ἀδιάφορος πνευματικᾶ ἄνθρωπος, ἀνυποψίαστος στὴν παρουσία τοῦ διαβόλου καὶ εὐάλωτος στὴν πανουργία του, παρασύρεται. Ἐδῶ ἡ ποικιλία τῶν μορφῶν καὶ τῶν εἰδῶν, τῶν περιπτώσεων καὶ τῶν ἐκδηλώσεων τοῦ δαιμονικοῦ στοιχείου στὴ ζωὴ μας εἶναι κραυγαλέα. Ἡ οὐσία τοῦ δαιμονικοῦ στοιχείου εἶναι ἡ ἄρνηση τῆς ζωῆς, ἡ καταστροφή καὶ ὁ μηδενισμὸς τῆς. Ὅ,τι ἐκμηδενίζει τὴ ζωὴ εἶναι ψέμα. Ἐδῶ ἀνήκει ὁ διάβολος, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀνθρωποκτόνος καὶ «ὅταν λαλή τὸ ψεῦδος, ἐκ τῶν ἰδίων λαλεῖ, ὅτι ψεύστης ἐστὶ καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ», ὅταν λέει ψέματα ἐκφράζει τὸν ἑαυτό του, γιὰτί εἶναι ψεύτης καὶ πατέρας τοῦ ψεύδους (Ἰω. 8,44). Ἡ βία, τὸ μῖσος, ἡ αὐτοκαταστροφή, τὸ παράλογο τῆς ζωῆς, ἡ σύγχρονη εἰδωλολατρία εἶναι μορφές δαιμονισμοῦ στὴ ζωὴ μας, γιὰ νὰ μὴν ἀναφερθοῦμε στὶς φανερὲς καὶ κραυγαλέες ἐκδηλώσεις τοῦ διαβόλου, πού, ἂν καὶ ἀλλάζουν μορφή, παραμένουν πάντα στὴν οὐσία ἴδιες, σατανολατρεία, μαγεία, μαντεία καὶ ἄλλα παρόμοια.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὅ,τι εἶναι ἡ ζωὴ καὶ προάγει τὴ ζωὴ εἶναι ἀλήθεια. Μὲ αὐτὴν τὴν ἔννοια ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ ὁδός, ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ. Δὲν φθάνει, ὅμως, μόνο νὰ ἀναγνωρίσουμε τὴ δύναμή Του (αὐτὸ τὸ ἔκαναν καὶ οἱ δαίμονες), ἀλλὰ νὰ αἰσθανθοῦμε τὴν ἀγάπη Του καὶ νὰ ἀνταποκριθοῦμε σὲ αὐτήν, γιὰ νὰ ζήσουμε καὶ νὰ σωθοῦμε. Ἀμήν.

Πηγή: agiazoni.gr